

BUDAFOK-TÉTÉNY
KULTÚRÁJÁÉRT
közalapítvány

Nyertes ifjúsági novella

Illusztráció: *Sárpöti Erika*

bp22kultura@gmail.com

IFJÚSÁGI KATEGÓRIA |
I. HELYEZETT

Tatár Szonja Tudatmódosulás

A novella egy belső utazás története: valóság és látomás határán, fáradtság, hit, bűn és megváltás kérdéseit járja körül különösen erős képi világgal és sűrű hangulattal.

BEMUTATJUK

Tudatmódosulás

Tatár Szonja

Ifjúsági novellairó pályázat – I. helyezett

Budafok–Tétény Kultúrájáért Közalapítvány

Tudatmódosulás

novella

Szerző: **Tatár Szonja**

A mű a Budafok–Tétény Kultúrájáért Közalapítvány
novellaíró pályázatának ifjúsági kategóriájában
I. díjban részesült.

A novellához készült illusztráció
a Klauzál Ház Kamaratermében
2025. december 4. és 2026. január 8. között
volt megtekinthető.

Tudatmódosulás

Hazafelé sétálok a Hold utcában este a zeneiskolából. Kíméletlenül süvít a szél a fülem mellett, kinyitja a vékony bőrkabátot rajtam, minden erejével azon dolgozik, hogy megfázzon az, aki ilyen késői órákban kint mer lenni. Rettenet módon fáradt vagyok. Lassan török előre, olyan érzés, mintha minden második lépés után egyet visszalökne magán az út, nem enged hazamenni.

Egyik láb a másik elé, tekintetem magam elé szegezve, monotonon poroszkálok az úton, amíg ki nem zökkent valami különös. Tetszik tudni, a mi utcánk második tömbjének a vége felé kiegészített az egyik utcalámpa. A mellette álló másik kettő fényét pedig eltakarják az árokban álló fák lombjai. Ezen a szakaszon teljes sötétség honol. A kiegészített lámpa alatt kátyú van már évek óta, mellette ködös feketében úszik a kert. Olyan ez a hely akár az űr két csillag között, egy lyuk a világegyetemen.

A vállam fölött elnézve jobbra, a görögkatolikus templom mered vissza rám. Zöld fa kerítés zárja el a fehér épületet és a főhajóból kiágaskodó harangtornyot. Az előkertbe rózsákat ültetett a pap felesége, mögöttük két és fél méteres boltíves mozaik szobor áll, Jézus szenvedése a kereszten, fején az örökkön át tündöklő glóriával. Amíg én csodálom a látványt, kinyitja két szemét lassan a szobor, körbe kémlel, majd a tekintetét rajtam pihenteti. Pár futó pillanatig fürkészi az arcom, majd egy fájdalmasnak tűnő mozdulattal behajlítja jobb kezén az ujjait, mintha magához akarna hívni. Egy irracionális kísértés fog el, és bár az elmém mindenével ellenkezik, a testem mintha nem lenne az enyém. Magával ránt a templom felé, fáradságom ellenére egy szempillantás alatt átdobom magam a kerítés felett, és a szoborhoz lépek. Ő, az arcát nem mozdítva követ nézésével, onnan fentről figyel engem csendesesen. Óvatosan megérintem hideg lábát ujjbegyeimmel, mire három sebéből lassan vér kezd csörgedezni az alatta álló térkövekre. Elfolyik a köveken lassan rézsút lefelé, bágyadtan követem az útját a templom bejáratához.

Megkapaszkodom a műarany kilincsben, és egy rántással feltépem a nehéz faajtót. A vér átbukik a küszöbön, és mélyvörösre festi a hosszú szőnyeget a padok között, egészen az oltárig. Megindulok rajta befelé, minden lépés nehezebb, mint az előző. Csak félútig jutok, mielőtt a lábam feladja a küzdelmet a kimerültséggel szemben. Térdre esek a szőnyeg közepén, a vér átítatja térdemen a nadrágom. Homlokom a padlóra hajtom, számat imára fogom a szentek felé. Egy könnyörgés.

Szőlőtőkék vannak festve mellettem az oszlopokra. Felettem az édes gyümölcstől roskadozó indák lekúsznak hozzám a magasból, az állam alá nyúlva gyöngéden felemelik a fejem. Kicsapódik előttem az ikonosztáz aranyozott főkapuja, mögötte díszes oltárt rejtve. Némán mered rám. Tekintete villámokat szór, belém csapnak, mintha tűk volnának. Egy szúrás minden bűnömért. Ez nem gyűlölet. Ez az isteni szeretet.

A kertben növekvő rózsák ágai is beszöknek a nyitott bejáratú ajtón át. Két oldalt végig futnak a falakon, tüskéikkel repedéseket vájva abba, majd mögöttem végül egymásba fonódnak. Az ágak sűrűjéből egy alak

válík ki, a pap felesége. Őszülő, hosszú fekete haja alul copfba van fogva, arcát ráncok ékesítik, hosszú, ultramarin kék ruhája libben utána, amikor megindul felém nehéz lépteivel. Mikor ideér, átlép rajtam, mintha csupán árnyék volnék, és halad tovább egészen a szentélyasztalig. Kezébe veszi az áldozati kelyhet, könnyű mozdulattal finoman leveszi róla az azt borító fehér kendőt, majd üres borosüveget hoz a sekrestyéből. A borosüvegbe vért facsar a szőnyegből, egészen teletölti, majd a kehelybe önt két lötytintsnyit. A borosüveget leteszi, ruhája zsebéből apró fiolát húz elő, benne valami furcsán sötét folyadékkal, majd azt is beleönti a vér mellé. Az üres fiolát eldobja, az lassan legurul elém. Az ablakon betörő holdsugár fényében látszik egy rajz az üvegen. Egy koponya. Az edényt két kezébe veszi, és pusztá erejével összegyúrja az aranyozott fémét annak minden tartalmával. A masszából aztán pisztolyt formál, benne a két adag bor, és az egy adag mérég, három töltényt képezve a forgótárban.

Kilép ismét a főkapun át vissza a főhajóba. Amikor az ambonról lelép, mögötte a szentek is lelépnek az ikonosztázaikról, a vasárnapi liturgiát kezdik énekelni mély hangjukon. Odalép hozzám a szelíd asszony, megáll előttem és letérdel, hogy velem szemmagasságba lehessen. Jobb kezem a sajátjába veszi, a tenyerembe nyomja a frissen kovácsolt fegyvert, másik kezemet ráhajtvá markomba zárva azt. Pár pillanatig egymásra nézünk, és bár egymagasságban vagyunk, mintha mégis lenézne rám. Én a bűnös, ő a létra a megváltás felé. Fejtetőmre helyezi bal kezét, és szelíden lehajtja azt az ölébe. Halk hangon becsatlakozik a szentek énekébe, megigéz. Utolérnek engem végre a nap fáradalmi, még pár percig küzdök ellene, de elnyom végül az álmom.

Legközelebb az éjszaka közepén kelek az íróasztalomnál ülve, két kezem végig nyújtva az asztal fehér fa lapján, jobb markomban még mindig a pisztollyal. Rövid életem során oly sok bűnt követtem el. Loptom, irigyeltem azokat, akiknek több volt, mint nekem, haragudtam arra, aki nem érdemelte azt, hazudtam azoknak, akik szerettek. Ha meg is gyónnám vétkeim, akkor is visszaesnék a bűnbe újra. Mondd, éljen-e az az ember, aki másoknak árt, és képtelen megváltozni, vagy nemesebb-e tőle, ha megszabadítja a világot a bűneitől?

Fejem felemelem az asztalról, az aranyozott revolvert magamra szegezem. Meghúzom a ravaszt egyszer, kétszer, orosz rulettet játszom a túlvilági étellel. Lövök harmadjára is, de nem sújt le rám hirtelen az Isten haragja. Minden történet vak volt, a fiolán lévő ábra hazudott. Visszaesem az asztallapra, szemem becsukom, és nemsokára ismét visszaalszom.

Holnap ugyanúgy végig sétálok az utcán majd, a lámpák már nem fognak égni, az egykor sötét szakaszt a nap sugarai világítják majd meg. Mondd, ha a kárhozottakat megbünteti Isten, miért hagyta nekem, hogy a játékot megnyerjem?